

Et minimalt nulpunkt med maksimalt udtryk

Af Mathias H Borello
KUNSTEN NU

Penselstrøget er vel det nærmeste man kommer et nulpunkt for maleriet. Dette strøg med malerkosten har Ruth Campau udviklet i ekstrem grad. Og installationerne med de bemalede acrylplader har ført hende langt omkring i kunstverdenen, men også hånd i hånd med arkitekturen.

Et minimalt nulpunkt

Fra et figurativt maleri bevægede Ruth Campau sig i løbet af 90'erne ned i det konceptuelle maleri, som endte i et minimalistiske nulpunkt, hvor essensen af maleriet – penselstrøget – stod tilbage. "Jeg havde været igennem enormt mange udtryk inspireret af alle mulige andre og faldt bare i et stort hul, hvor jeg ikke kunne se meningen med det. Det endte så logisk nok i spørgsmålet: Hvad er det *jeg* vil lave?" fortæller Campau, der omkring tusindårsskiftet fandt konceptet efter mange års søgen. Nu har hun fået tildelt det treårige arbejdsstipendium fra Statens Kunstfond. Som autodidakt har hun stået alene, først total forvirret, senere meget fokuseret på sin kunstneriske vision, og i dag er hun både en markant kunstner i kunstrummet, men også en kunstner, der mærker arkitekternes stigende interesse for at inkorporere nutidskunsten i byggeriet og de offentlige rum.

Et maksimalt udtryk

"Det, der altid havde optaget mig var processen i det at male, og det at påføre flydende stof på en flade. Og jeg endte nede i detaljerne omkring det at trække spor med penslen – det der var essensen for mig. Strøget. Hvor mekanisk kan det blive? Kroppen er hele tiden til stede og overføres hele tiden til fladen, og jeg koncentrerede det udtryk mere og mere," forklarer hun. Denne procesuelle tilgang fik endnu mere fart, da Campau fandt det perfekte lærred: acrylplader. "Så var det bare fuldstændig smooth, og pludselig kunne farverne træde frem på de gennemsigtige acrylplader, der kunne belyses, påvirkes af baggrunden og bygges op som installationer. Farverne fremstod helt computeragtige."

Et uendeligt maleri

Ruth Campau har en maksimal spændvidde på tre meter med forlænget håndtag på den malekost, der er blevet hendes vigtigste værktøj. Så kan kroppen ikke strække sig længere. "Men min tanke er, at det egentlig er et uendeligt maleri. Hver gang **eller hvert stykke er** et stykke af noget større. Et lille stykke menneskeligt nærvær. Samtidig er det en proces, hvor jeg hele tiden undersøger farvernes karakter ned i de helt små detaljer."

Nærvær som grundlag

For Campau var der dog en begrænsning ved det meget stramme udtryk i de bemalede acrylplader. Med iscenesættelsen af **acrylpladerne** i installationer og i forskellige rum åbner hun op for en meget kropslig oplevelse af værkerne (som fx. i *The Well*, Gl. Strand, 2006). "Man vil hele tiden blive **påvirket** sanseligt, fordi man omslutes af maleriet. Nærmest som en form for natur, hvor man indoptages af værket. Det **skærpede** nærvær, jeg har i den meget intense skabelsesproces, vil jeg på den måde gerne overføre til beskueren," forklarer Ruth Campau.

Arkitekturens menneskelige dimension

Campau vækkede ikke bare kunstpublikummets interesse. Arkitekterne fik også øje på kunstneren, der udviste stor indsigt i værkernes farverige påvirkning af rum og brugen af disse. **Arkitektfirmaet C F Møller** var de første til at **integre** kunstneren, og siden er skoler, boliger, kirker og offentlige bygninger og rum blevet et yndet felt for Campau. "Det er faktisk rigtig dejligt, fordi det er så konkret. Jeg synes det er enormt spændende at få lov til at påvirke det offentlige rum, men det har hele tiden en grænse, fordi det er en helt anden proces, hvor der er mange beslutningstagere. Jeg er meget fokuseret på, at det ikke er 'pynt', jeg laver. Det menneskelige element i mine værker supplerer arkitekturen med noget skævt og menneskeligt, hvor man kan se afvigelserne og de små fejl. Jeg **tilføjer** og understreger en menneskelige dimension i byggeriet."

En chance for tanke...

Nu har Ruth Campau en chance for at stoppe op, gøre status og tænke lidt over, hvad hun skal nu. Der er meget i kunstrummet, som stadig skal afprøves. Hun er blandt andet begyndt at inkorporere flydende væsker i sine værker (som fx. værket *Grass*, Brænderigården, 2007).

"Det er en mulighed for at kigge lidt tilbage og få lavet en udgivelse, der samler lidt op. Jeg vil fortsat holde fast i mine to **retninger**: Udsmykningerne til det offentlige rum, men også fortsætte refleksionerne i kunstrummet som kunstner, hvor jeg er mere selvbestemmende. Stipendiet er et kæmpe skulderklap, fordi det er betingelsesløst. Jeg er jo vant til kun at se få måneder frem ad gangen. Nu er der pludselig tre år, hvor jeg kan sætte mig nogle langsigtede mål og tillade mig i højere grad at prioritere mine projekter."

Fakta:

Statens Kunstfonds billedkunstneriske indkøbs- og legatudvalg uddelte i maj 2008 treårige arbejdsstipendier til: Rikke Benborg, Ruth Campau, Simon Dybbroe Møller, Ulrik Møller, Tommy Støckel, og Gitte Villesen. Aarhus.nu tegner et portræt af dem alle seks og ser på den kunst, der de næste tre år støttes med det attraktive stipendium. Læs juryens begrundelser her:

<http://www.kunst.dk/billedkunst/om-tilskud/hvem-har-faaet-tilskud/treaarige-arbejdsstipendier-2008>